

Balazsek Dániel

Sosem

Reggelente mindig ugyanaz
rád rakódnak a dolgok mint pikkelyek; felnagyítják, visszatükrözik a képeket
könyvet találni a gondolathoz (képhez) legalább annyira egyszerű
mint szimatot keresni vagy nyelvhegyet az előre megadott hegyes cápacsonthoz

tudod hogy megriadtam amikor annyira rajongtál értem
már csak saját arcommal találkoztam tükreidben
a testedet is úgy állítottad be, mint egy fényképezőkép-állványt,
mindig felém fordult csak fókuszodban tudtam mozogni

kint minden egyhangú, hideg levegőt villant az arcomon az ablak,
belekap a kávé gőzébe, ahogy kinyitom és bezárom,
Nézem, ahogy a szél lassan, akadozva áramlik keresztül sűrű fák fogai közt
mintha fésű fogna fel kócszálakat belőlem.

Amit megtanultál a sikoltással ellő állatoktól –
a dolgok az elejétől kezdődnek,
a köldök is és a köldökből a fény is amit szájba gyűjtesz.
Reggelente sosem ugyanaz.

Gyaloglás haza

Alig tudta elviselni a cammogását, a gumicsizmás nagyj-jarást,
néha középben lenyelné az estét, csak ne keljen megemészteni,
ilyenkor telezabálta magát, hogy lemenjen minden, ami fennakadna

törmelékét hordott az ujja alatt s mindig viszketett,
néha, hanyatt vágódott
ide-oda mennek a fák körülötte,

ha rohama van, miért ilyen fenyőszagú minden
mintha selyempapírból lenne a levegő,

nézd, mennyire nekifeszültem a szélnek

fejben akkor
elértem egy olyan pontot, mint a tenger, mely kilötyyenni készül

Pille

Az utolsó hitelbe` fröccs után,
Józsai nyakára, karjaira telepszik a szelídség.
Körülötte áttetsző bőrű emberek
A levegőben ülnek pillekönnyű csontokkal,
Cérnahangon dumálnak, cérnahangon nevetgélnek.
Észre sem veszik hogy közben
szemgolyóival forgatja alattuk a bolygót.